

o urmă de praf

Dragos Lucica

oasele astea
zâmbind abisurilor
precum o inimă tristă
îngână un cântec
de leagăn
într-o tăcere completă
călcâiul lipit de pământul
plin de conturul
urmelor
atâtor vieți

adunate într-o simfonie
a pașilor desculți
viețuiește
în anotimpuri
de căutare

cu miros de vară
împietrite

în reguli uitate .